

Arrest

nr. 97 273 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 10 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 5 september 2012 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) nam op 25 september 2012 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Verzoekers dienden tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 2 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.4. Via een op 2 oktober 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 25 oktober 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Via een op 25 oktober 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 9 november 2012 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 12 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[H. V.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

en echtgenoot : [H. B.] [...]

+ minderjarige kinderen :

[H. A.] [...]

[H. B.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.10.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 02.10.2012. De ouders van betrokkene leggen in de nieuwe verblijfsaanvraag standaard medische getuigschriften voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 02.10.2012. De voorgelegde

medische getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 25.10.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, die verzoekers eveneens op 12 november 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van de beslissing van [G. S.] attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven; verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.10.2012, hem ter kennis gebracht via de post op 08.10.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 jaar in volgende gevallen:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 02.10.2012, hem ter kennis gebracht via de post op 08.10.2012"

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

1.9. Op 5 december 2012 verzochten de Zwitserse autoriteiten, overeenkomstig artikel 16, punt 1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Belgische autoriteiten om de overname van verzoeker.

1.10. Bij arrest nr. van 94 517 van 2 januari 2013 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 25 september 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel middel ontwikkelen dat gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kunnen bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden zijn gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de op 12 november 2012 aan verzoekers betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 1 tot en met 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak. Zij betogen tevens dat een klaarblijkelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 09/11/2012 tegen mijn verzoekers een beslissing van onontvankelijk van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekers op 12/11/2012 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2.Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op het feit dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling ;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op het feit dat hij, op 25.10.2012, een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 02.10.2012 ;

Dat deze beslissing heeft nooit tot de verzoekende partij betekend

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de tegenpartij concludeert dat het medisch dossier van de verzoeker laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens ;

Dat uit het medisch getuigschrift blijkt de ernst van de toestand van de verzoeker en dat een terugkeer van de verzoeker naar zijn land van herkomst zou ernstige gevolgen hebben ;

Dat de tegenpartij heeft geen rekening gehouden met de verschillende korting brief van de aanvraag van machtiging tot verblijf van de verzoeker;

Dat deze andere medische documenten getuigen met betrekking tot de ernst van de ziekte van de verzoeker;

Dat de verzoeker zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in zijn land van herkomst;

Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;

Da[t] er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen;"

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 9 november 2012, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In de beslissing wordt aangegeven dat op 25 oktober 2012 reeds een beslissing werd genomen aangaande een medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij. De medische toestand van verzoeker is niet levensbedreigend gebleken. Uit de nieuw voorgelegde medische attesten blijkt dat de medische toestand van verzoeker niet geëvolueerd is sinds de vorige aanvraag.

Omdat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd de aanvraag van 29 oktober 2012 onontvankelijk verklaard.

Verzoekende partij ontkent niet dat zij geen nieuwe elementen heeft ingeroepen bij de tweede regularisatieaanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij toont niet aan dat de motivering van de beslissing niet zou stroken met de realiteit. Zij weerlegt niet dat het medische dossier

dat bij de tweede aanvraag werd gevoegd, gestoeld is op dezelfde medische gegevens als de vorige en derhalve niets toevoegt aan de vorige regularisatieaanvraag.

Of de beslissing d.d. 25 oktober 2012 al dan niet aan verzoekende partij werd betekend, is niet relevant, minstens tast dit de geldigheid en juistheid van de thans voorliggende beslissing niet aan. De beslissing geeft immers aan dat de aanvraag gestaafd werd met dezelfde medische elementen als de vorige aanvraag. Dit wordt door verzoeker niet ontkend noch weerlegd.

Verzoekende partij ontkent ook niet dat haar toestand niet levensbedreigend is. Of verzorging, indien nodig, voorhanden is in zijn thuisland, is een vraag die aan de orde is wanneer over de gegrondheid van de aanvraag wordt geoordeeld.

In de beslissing van 25 oktober 2012 wordt bovendien aangehaald dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel evenmin aan.

Een schending van artikel 3 EVRM is derhalve ook niet aan de orde.

De bestreden beslissing werd wel degelijk afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, dient gezegd dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in

onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen."

4.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, immers toegelicht dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van medische redenen. Hierbij wordt toegelicht dat de bij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte medische getuigschriften slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigen en dat reeds werd geoordeeld dat deze aandoeningen niet direct levensbedreigend zijn. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun stelling dat de motivering van de eerste bestreden beslissing stereotiep is. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om met kennis van zaken hun rechtsmiddelen aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2. In zoverre verzoekers betogen dat verweerder een klaarblijkelijke beoordelingsfout heeft gemaakt voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun eerste aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd – die zij via een op 2 oktober 2012 gedateerd schrijven indienden – verwezen naar het feit dat bij hun zoon B. H. symptomen werden vastgesteld waaruit kan worden afgeleid dat hij autistisch is, dat een verdere medische opvolging vereist is, dat een

stopzetting van de medische zorgen ertoe kan leiden dat het agressief en negatief gedrag van het kind zou verergeren en dat de vereiste opvolging in Kosovo niet beschikbaar en toegankelijk is.

Op 25 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Hierbij werd gemotiveerd dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat de aandoening waaraan B. H. lijdt niet kan worden beschouwd als een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging.

In hun tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd verwijzen verzoekers opnieuw naar het feit dat bij hun zoon een ernstige vorm van autisme met mentale achterstand werd vastgesteld, dat een multidisciplinaire aanpak vereist is en dat de vereiste zorgen in Kosovo niet beschikbaar zijn en dat zelfs indien deze zorgen beschikbaar zouden zijn zij in ieder geval om materiële redenen niet toegankelijk zijn voor verzoekers.

Aangezien de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd is op dezelfde medische problematiek die werd ingeroepen in de eerste aanvraag en daar tevens opnieuw werd verwezen naar de problemen inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van zorgen voor hun kind in Kosovo blijkt niet dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekers betogen dat uit het medisch getuigschrift dat zij bij hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf voegden kan worden afgeleid dat de aandoening van hun zoon ernstig is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ook ernstige gevolgen kan hebben. Zij tonen met deze toelichting evenwel niet aan dat de elementen die aan de basis liggen van hun tweede aanvraag, met name een welbepaalde gezondheidsproblematiek en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de hieraan gekoppelde medische zorgen, verschillend zijn van deze die zij aanbrachten bij hun eerste aanvraag. Ten overvloede moet worden opgemerkt dat in het standaard medisch getuigschrift van 17 oktober 2012 dat werd opgesteld door de gespecialiseerde arts (pediater-neuroloog) die verzoekers consulteerden wordt aangegeven dat B. H. geen medicatie dient te krijgen of enige medische behandeling nodig heeft.

Daar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden in hun standpunt dat een stelling betreffende de grond van de aanvraag zou moeten worden ingenomen.

Het gegeven dat de beslissing die werd genomen naar aanleiding van verzoekers' eerste aanvraag om machtiging tot verblijf hen nog niet zou zijn betekend doet voorts geen afbreuk aan het feit dat deze beslissing werd genomen en verweerder er rekening mee diende te houden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.3.3. Het feit dat verzoekers hun situatie anders beoordelen dan verweerder laat niet toe te concluderen dat verweerder geen kennis heeft genomen van bepaalde gegevens of dat hij enig beginsel van behoorlijk bestuur zou hebben miskend. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt trouwens dat verweerder wel degelijk kennis heeft genomen van alle elementen van de zaak.

4.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet vol-

staat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Zoals reeds gesteld kan uit het meest recente door verzoekers voorgelegd standaard medisch getuigschrift afgeleid worden dat er wat B. H. betreft sprake is van een niet-evolutieve pathologie, waarbij geen medicatie dient te worden genomen en geen medische behandeling nodig is. Er blijkt dan ook niet dat er in casu kan gesproken worden van dwingende humanitaire redenen die verweerder ertoe zouden verplichten een verblijfsmachtiging toe te staan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

4.3.5. Daarnaast moet worden benadrukt dat verzoekers niet uiteenzetten waarom zij van oordeel zijn dat artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden is, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK